

**ΜΝΗΜΗ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΓΟΥΔΗ
(1903 - 1960)**

**Τοπικού Εφόρου Προσκόπων Βεροίας
1930 - 1938**

**Πρώτου Περιφ. Εφόρου Ημαθίας
1938 - 1939**

**Ομιλίες, δημοσιεύσεις στον τοπικό
τύπο για το θάνατό του
10 Ιανουαρίου 1960**

**Περιφερειακή Εφορεία Προσκόπων Ημαθίας
Βέροια - Απρίλιος 1996**

Ὁ δειννῆτος
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΟΥΔΗΣ

Τὴν 10ην Ἰανουαρίου 1960 ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον εἰς Ἑγουμενίτσαν Θεσπρωτίας, ὅπου ὑπηρέτει ὡς Νομάρχης ὁ ἐκλεκτὸς καὶ ἀγαπητὸς φίλος Γεώργιος Κ. Γουδῆς, ὁ πνευματικὸς πατὴρ καὶ τροφὸς τῆς, ὁ προστάτης καὶ καθοδηγητὴς τῶν παιδικῶν χρόνων πολλῶν ἐκλεκτῶν μελῶν τῆς σημερινῆς κοινότητος τῆς πόλεως Βεροίας, ὁ ἰδρυτὴς καὶ θεμελιωτὴς, ὁ ὀργανωτὴς καὶ ἔφορος τῆς ἐν τῇ πόλει μας Προσκοπικῆς καὶ πνευματικῆς κινήσεως.

Ἡ κηδεὶα του ἐγένετο εἰς Ἀθήνας. Τὸν δὲ ἐπικηδεῖον ἐξεφώνησεν ὁ ἐκ τῶν πνευματικῶν του τέκνων Ἀρχιμανδριτῆς κ. Γεώργιος Παυλίδης, ἱεροκήρυξ Ἀθηνῶν.

Ἡ Περιφερειακὴ Ἐφορεία Προσκόπων Ἡμαθίας, προβαίνουσα εἰς τὴν ἐκδοσὶν τῆς ἐπικηδείου ὀμιλίας καὶ ὄλων ὄσων ἐδημοσιεύθησαν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου εἰς τὰς τοπικὰς ἐφημερίδας εἰς ἐνδειξὴν τιμῆς καὶ βαθείας εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Γεώργιον Γουδῆν, ἐλπίζει διὰ τὸ ἦθος του καὶ ἢ ἐν γένει ἱστορίᾳ τῆς ζωῆς του θὰ ἀποβοῦν ἀκτινοβόλοι φάροι καὶ φωτεινὰ παραδείγματα, τὰ ὅποια θὰ φωτίζουν, θὰ ἀκτινοβολοῦν, θὰ φέγγουν καὶ θὰ καθοδηγοῦν τὸν δρόμον ὄλων τῶν τε παλαιῶν καὶ νέων Προσκόπων.

Αἰωνία του ἡ μνήμη

Ἐν Βεροίᾳ τῇ 31ῃ Ἰανουαρίου 1960

Ὁ Περιφερειακὸς Ἐφορὸς Προσκόπων Ἡμαθίας

Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

**ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΙΣ ΟΜΙΛΙΑ
ΕΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΟΥΔΗΝ, ΝΟΜΑΡΧΗΝ**

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΗΓΟΚΗΡΥΚΤΟΣ ΒΟΗΘΩΝ

ΑΡΧΙΜ. Γ. ΠΑΥΛΙΔΟΥ

ΤΗ 12ῃ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1960, ΕΙΣ Α΄ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

«Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαί, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα, λοιπὸν ἠπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος...» (Β΄ Τιμ. δ΄ 7-8)

Εἰς τὸ λυκόφως τῆς ἡμιγείου δραματικῆς ζωῆς του καὶ εἰς τὸ λυκαυγὲς τῆς ἄλλης, τῆς αἰωνίας καὶ μακαρίας, εὐρισκόμενος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐπειτα ἀπὸ μίαν ἀδιάκριτον προσφορὰν ἀγῶνων καὶ θυσιῶν, ἀνεφώνει τὴν ὥραιάν καὶ πανηγυρικὴν αὐτὴν φράσιν, καὶ ἀποκαλύπτει ὅλον του τὸ ψυχικὸν μεγαλεῖον, ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς πυρακτωμένης ὑπάρξεώς του. Εἶχεν ἀγωνισθῆ με ἐλικρινεῖαιαν αἰσθηματοῦ, με θερμότητα ἀγάπης, τὸν καλὸν ἀγῶνα. Εἶχε τηρήσει ἀκεραίαν τὴν πίστιν του. Εἶχε φθάσει εἰς τὸ τέρμα τοῦ ὥραιου τοῦ δρόμου. Δὲν ἀπέμενε πλέον παρὰ τὸ στεφάνι, καὶ δίδει ὁ ἀγωνοθέτης Θεὸς εἰς τοὺς νικητάς.

Τὴν ἴδιαν ὁμολογίαν, τηρουμένων πάντοτε τῶν ἀναλογιῶν, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ ὁ πρόκειμενος νεκρὸς, ὁ ἀείμνηστος Γεώργιος Γουδῆς, ἔαν ἤμποροῦσε τώρα νὰ ὁμιλήσῃ Ἡγωνίσθη καὶ αὐτὸς τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν. Με συνέπειαν. Με πληρότητα. Ἐβάδισε τὸν δρόμον, καὶ ἤνοιξεν ὁ Χριστὸς καὶ ἠκολούθησαν ὅλαι αἱ μεγάλαι μορφαὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐτήρησεν ἀλώβητον τὴν πίστιν. Καὶ θερμὴν. Καὶ ἠφαιστειώδη. Ἡδὴ ἀναμένει τὸ βραβεῖον. Τὸν στέφανον.

Καὶ μολονότι μόνον ὁ Κύριος, ὁ Παντεπόπτης καὶ Κριτὴς, ἠμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ τὰ βέθη τῶν ἀνθρωπίνων.

νων ψυχών, ἐν τούτοις καὶ οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ μαρτυρήσουν περὶ τῶν ἀγωνιστῶν, ὅταν ηὐτύχησαν νὰ γνωρίσουν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον των. Ἐνας ἐξ ἐκείνων, ποῦ παρηκολούθησαν τὴν πορείαν τοῦ Γεωργίου Γουδῆ, εἶναι καὶ ὁ ὀμιλῶν, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἀνετέθη ὁ σκληρὸς, ὁμολογῶ, σήμερον ρόλος νὰ διαζωγραφῆσῃ συντόμως τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργον τοῦ μεταστάντος.

Ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι περιμένομεν νὰ ἀποθάνουν οἱ ἄλλοι διὰ νὰ τοὺς τιμήσωμεν καὶ ἀναγνωρίσωμεν τὴν ἀξίαν των. Ὅταν ζοῦν, συνήθως, τοὺς ποτιζομεν μὲ πικρίας. Καὶ οἱ ἐγγυὲς καὶ οἱ μακράν. Δι' αὐτὸ τὰ ὀλίγα λόγια, ποῦ θὰ λεχθοῦν, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ θεωρηθοῦν ὡς τυπικὴ καὶ κατ'ἐπιταγὴν ἑξαρσις τῆς προσωπικότητος τοῦ Γεωργίου Γουδῆ, ἀλλ'ὡς μίᾳ ἐλαχίστη μὲν, εἰλικρινῆς ὅμως ἔκφρασις σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ ἐμοῦ καὶ ἄλλων ἀκόμη πολλῶν πρὸς αὐτόν. Ὁ ὀμιλῶν εἰς αὐτόν, μετὰ τὸν Θεόν, ὀφείλει τὸ μεγαλύτερον γεγονός τῆς ζωῆς του. Τὸν Χριστιανικὸν του δρόμον. Αὐτὸς ἀρχικὰ τοῦ τὸν ἐδίδασκε. Μὲ τὰ λόγια του καὶ μὲ τὴν φωτεινὴν ζωὴν του.

Ὁ Γ. Γουδῆς δὲν προήρχετο ἀπὸ πλουσίαν καὶ ἀριστοκρατικὴν οἰκογένειαν. Ἀντιθέτως ἦτο πολὺ πτωχός. Ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια συνυφάνθη ἡ ζωὴ του μὲ τὸν ἀγῶνα. Αὐτὴ ὅμως ἡ πτωχεία καὶ ὁ ἀγῶν ἐσφυρηλάτησαν μέσα του μίαν ἰσχυρὰν θέλησιν καὶ ἕνα εὐρύτατον ἀγωνιστικὸν πνεῦμα. Ὁ δρόμος του ἐπορίσθη ἀπὸ ἰδρώτα καὶ δάκρυα. Ἔτσι ἐγιγαντίωθη εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ ἰσχυρὸς πόθος τῆς δημιουργίας. Εἶχε μίαν πηγαίαν ἀρχοντιάν. Κάτι τὸ ἡγεμονικὸν ἀνεπήδα ἀπὸ τὴν προσωπικότητά του. Ἦτο ἕνας ἀριστοκράτης τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύμα.

τος. Ἐπεράτωσεν εἰς Βέροϊαν τὰς Γυμνασιακὰς του σπουδὰς μὲ ἀφαντάστους στερήσεις. Ἀκολούθως ἦλθεν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὰ σπουδὰς τὴν Νομικὴν ἐπιστήμην. Ἦναγκάσθη, ὡς ἦτο ἐτόμενον τὰ ἐργάζεται σκληρῶς διὰ τὰ ἐξοικονομῆν ἄπρὸς τὸ ζῆν. Τὸ εὐτύχημα εἶναι, ὅτι ἐδῶ συνεδέθη μὲ τοὺς τότε θρησκευτικοὺς κύκλους, μέσα εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ψυχὴ του εὗρισκε πλούσιον περιεχόμενον καὶ γιγαντιαίους ὀπτασιασμούς. Ἡ ὁρμὴ τῆς νεότητος του δὲν ἔσπεν ἐδῶ, εἰς τὴν πόλιν τῶν μεγάλων κλονισμῶν καὶ ἐπιδράσεων, τοὺς πτερυγισμοὺς τῆς ψυχῆς του. Διτηρήθη ἀγνός καὶ ἀκέραιος εἰς ὅλην τὴν κλίμακα. Ἔτσι ὠρίμασεν ἐπιστημονικῶς καὶ ψυχικῶς. Καὶ τὸ 1929, νεαρῶτατος, ἦλθεν εἰς Βέροϊαν διὰ τὰ δικηγορήσῃ Ἦνοιξεν ἓνα ἄπλοον γραφεῖον. Ἦρχισε τὸ ἔργον του. Σεμνά, πολιτισμένα, μὲ μίαν εὐγένειαν, ἡ ὁποία κατέκτα ἀπὸ τῆς πρώτης σειγμῆς τὸν συνομιλητήν. Ἄλλ' ὁ νεαρός δικηγόρος δὲν εἶχε περιορισμένου; ὀρίζοντας. Ἔργον του δὲν ἦτο μόνον ἡ θεραπεία τῆς ἐπιστήμης. Μέσῃ του συνωθῶντο ἄπειρα συναισθήματα, κοχλαστικοὶ ὠραῖοι πόθοι. Ἦθέλησε τὰ συγκεντρώσῃ τὴν νεότητα, τὴν ἀδιάφθορον αὐτὴν μελλοντικὴν Ἑλλάδα. Ἦνοστάλησε τὰ δημιουργῆσῃ μίαν χρυσοῦν δεξαμενὴν χαρακτήρων. Νὰ πυργώσῃ ἓνα ὀλοφώτεινον φάρον, τοῦ ὁποίου αἱ φωτεινὰ δέσματα τὰ ἀπλώνωνται καὶ τὰ ἀκτινοβολοῦν παντοῦ. Ἔτσι ἴδρυσεν τὴν προσκοπικὴν κίνησιν Βεροίας. Δὲν ἐβιάσθη. Δὲν παρεσύρθη ἀπὸ τὰς εισηγήσεις ἄλλων. Δὲν ἀπέβλεψεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸ πλῆθος. Αὐτὸ θὰ ἦρχετο ἀργότερα. Ἦθέλησε τὰ θεμελιώσῃ σωστά καὶ μεθοδικὰ τὸ ἔργον του. Δι' αὐτὸ ἐξέλεξεν ἀρχικῶς εἴκοσι περίπου παιδιὰ τοῦ Γυμνασίου. Τὰ ἐπῆρε κοντὰ του. Ὄρας ὀλοκλήρους

εις τὸ γραφεῖον του, μεταρσιωμένος, τὰ ἐνουθέτει, τὰ ἐνέπνεε. Μετήγγιζε μέσα των ἕνα κόσμον δημιουργικῶν παλμῶν. Ἦξερεν ὅσον ὀλίγοι νὰ συγκινηθῆ, γὰ ὀλιγοδομή, νὰ ἐνθουσιάζη νὰ πυρακτώωνη.

Ἔτσι ὠργάνωσεν ὁμολογουμένως μίαν προσκοπικὴν κίνησιν με σπανίαν ἐνότητά, με στερεὰς βάσεις, ἔλας ξεχωριστὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Αἱ κατασκηνώσεις της ἦσαν σχολεῖον πολιτισμοῦ καὶ ἐργαστήσιον χαρακτῆρων. Ὁ Γουδῆς ἦτο διαρκῶς με τὴν χρυσὴν αὐγὴν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, τὴν νεότητά. Ἐκατοντάδες νέων, σημερινῶν ἤδη ὠριμῶν ἀνδρῶν, ἀπηροιάθησαν ἀπὸ τὴν φλογερὰν ψυχὴν του καὶ σήμερον κατέχουν ἐπιζήλους θέσεις εἰς ὄλους τοὺς τομεῖς τῆς δημοσίας ζωῆς.

Ἄλλ' ὁ Γουδῆς εἶχεν εὐρύτερα σχέδια ἢ ματιὰ του, ὄλο ἀγάπη καὶ ἐνθουσιασμόν, ἀγκάλιαζε ὄλα τὰ στρώματα, ὄλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνίας. Ἔτσι ἐπρωχώρησεν εἰς ἕνα δεύτερον δημιουργικώτατον βῆμα. Ἰδρυσεν τὸ 1932 τὴν Χοιστιανικὴν Ἐνωσιν Ὀρθοδόξων Βεροίας «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος». Ἐνήργησε καὶ μετεκλήθησαν ἐξ Ἀθηνῶν Ἱεροκήρυκες. Ἦρχισεν μίαν σύντονον καὶ συστηματικὴν θρησκευτικὴν διαφώτισιν καὶ ἐργασίαν. Ὁ Γ. Γουδῆς ἦτο ἡ ψυχὴ, Ὁ ὁραματιστῆς.

Ἄλλ' αὐτὰ ἀπαιτοῦσαν ἀτασχόλησιν. Καὶ ὁ Γουδῆς ἦτο καὶ δικηγόρος. Ἐπρόσπε καὶ νὰ ζήσῃ. Ἐπρότιμησεν ὄμως νὰ ζῆ πτωχός, διὰ νὰ πλουτίσῃ τὴν πόλιν καὶ τὰς ψυχὰς μας με χυμοὺς καὶ με ὄνειρα. Ἐγκατέλειπε τὴν ἐργασίαν του. Ἐφευγαν οἱ πελάται του. Τὸν συνεζούλευον οἱ φίλοι του νὰ κοιτάξῃ καὶ «τὸ ψωμί» του. Ὁ Γουδῆς ἤξευρε νὰ τροφοδοτῆται ἀπὸ μυστικὰς πηγὰς, ἀγνώστους εἰς τοὺς περὶ αὐτόν. Παρεξηγήθη καὶ ἀπὸ τὸ σπῆτι του τὸ

Υδιο. Ἐποτίσθη μὲ πολλὰς πικρίας. Καὶ οἱ Βεροιεῖς καὶ αὐτοὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν καταλάβουν ὅσον ἔπρεπε. Καὶ οἱ ἄμεσοι συνεργάται του καὶ αὐτοὶ δὲν ἦσαν πάντα ὄλοι ἱκανοὶ νὰ τὸν παρακολουθήσουν εἰς τὰς πτήσεις του. Ζητοῦσε πολλὰ ὁ Γουδῆς. Καὶ οἱ ἄλλοι εἶχαν μικρὰ πτερὰ. Καὶ τὸν παρεξήγησαν. Καὶ τὸν ἐτραυμάτισαν. Τὸν ἐτραυμάτισαν ὁμῶς, δυστυχῶς, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔπρεπεν. Ἐπρεπεν αὐτοὶ νὰ τοῦ συμπαρασταθοῦν. Ἀλλὰ, κρῖμα τοῦ ἔδωκαν. . . . χολήν! Περσασμένα τώρα πλέον αὐτά, ποὺ πρέπει νὰ γίνουν διδάγματα διὰ τὸ μέλλον.

Ὁ Γ. Γουδῆς ὡς δικηγόρος ὑπῆρξεν ἱκανώτατος. Αἱ ἀγορεύσεις του ἀπὸ τοῦ Δικανικοῦ βήματος παρέμειναν μνημειώδεις. Σαφῆς, καλλιεπῆς, ρωμαλέος εἰς τὴν σκέψιν, χειμαρρῶδης, βαθὺς εἰς τὸν συλλογισμόν, πειστικὸς εἰς τὰ ἐπιχειρήματα, δταν ὠμίλει συνήτοταζε τὸ ἀκροατήριον. Γνώστης τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἐχρησιμοποιεῖ συχνὰ καὶ Γραφικὰ χωρία, ὥστε αἱ ἀγορεύσεις του νὰ εἶναι πραγματικῶς ἠθικαὶ διδασκαλαί. Ὑποθέσεις ὑτόπιου ποιῶ δὲν ἀνελάμβανε. Τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ζητήσῃ ἀθῶωσιν πελάτου, ἂν ἐγνώριζεν ὅτι εἶναι ἔνοχος. Εἶχε μέσα του κόσμον ὁ Γουδῆς. Δὲν ἦτο καιροσκόπος. Δὲν ἦτο ἀνεμόστροφον.

Τὸ 1938 διορίσθη Δήμαρχος Βεροίας. Καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα. Μετὰ τὴν κατάρρευσιν πλέον τοῦ μετώπου καὶ τὴν ἐπελθοῦσαν Κατοχήν, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν. Ἐκεῖ διορίσθη ἀνακριτῆς, Βασιλικὸς Ἐπίτροπος τοῦ Ναυτοδικείου, Πρόεδρος μὲ τὴν βαθμὸν κατ' ἀρχὴν τοῦ Ὑποπολιάρχου ἤτο ἡ περίοδος τῶν μεγάλων κλονισμῶν, τοὺς ὁποίους ὑπέστη ἡ Ἑλλὰς καὶ ἐκεῖ. Ἀνα-

ταραχαί και κινήματα και μηχανορραφίαι. Ὁ Γουδῆς εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν, τὴν τόσον σοβαρὰν και λεπτήν εἰργάσθη μὲ φιλοπονίαν μὲ ἀνωτερότητα και εὐψυχίαν καταπληκτικὴν, πρᾶγμα τοῦ ἐξετιμῆθη ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν τότε ἡγεσίαν. Τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία τότε νὰ πλουτήσῃ, ὅπως τὸ ἔκαναν πολλοὶ ἄλλοι. Ὁ τρόπος ὁμοῦ δὲν ἦτο καθαρὸς. Καὶ ὁ Γουδῆς ἀπεπειοῖθη μετὰ περιφρονήσεως νὰ συμμετάσχη μίᾳ τοιαύτης ἀπαραδέετου διὰ τὸν χαρακτηῖρα του ἐνεργείας. Ἦτο μαθημένος εἰς τὴν τιμὴν ὀλιγάρεϊαν, εἰς τὴν ζωὴν τοῦ καθήκοντος, τοῦ ὁποῖου ὁ δρόμος εἶναι συνήθως αἱματόβρεκτος. Ἐνα βιβλίον του ποῦ ἐκυκλοφόρησε μετὰ τὴν Ἀπελευθέρωσιν, ἀποκαλύπτει πολλὰς πτυχὰς τῆς δραματικῆς ἱστορίας τῶν τελευταίων συγκλονιστικῶν ἐκείνων χρόνων 1940--45

Ἡ Ἑλλάς ἀκολούθως ἠλευθερώθη. Ὁ Γ. Γουδῆς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα, ὑπηρετῶν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Δικαιοσύνης τοῦ Ὑπουργείου Ναυτικῶν μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀντιπλοίαρχου. Καὶ ἐδῶ πάλιν ὁ τίμιος ἀγωνιστῆς ξεδιπλώνει τὸ δημιουργικὸν του ἀνάστημα και παράγει ἔργον και ἀπό ἀπόψεως ποσοῦ και ποιοῦ τὸ ὁποῖον κατέτληξε τὴν προῖσταμένην του ἀρχὴν. Δυστυχῶς ὁμοῦ, δυνάμει γενικοῦ μέτρου, ληφθέντος ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἀπολύεται τῆς θέσεώς του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἀρχίζει μίᾳ περίοδος δοκιμασίας μεγάλης διὰ τὸν Γ. Γουδῆν. Ἐπέρασε πικροτάτας ἡμέρας, ἐπέπεισε σχεδόν. Τὸν ἐγκατέλειψαν ὅλοι. Καὶ ὁ ὑψηλέτης ἀετὸς εὐρέθη ἠναγκασμένος, πληγωμένος, ἀποκαρδιωμένος μὲ συσπειρωμένα τὰ περὰ του. νὰ ἀναμῆν τὴν στιγμὴν τῆς δικαιοσύνης του. Εἶναι μίᾳ θλιβερὰ περιπέτεια, τὴν ὁποῖαν ἐδικαιοῖτο νὰ μὴ ὑποστῆ ὁ Γουδῆς, ἂν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρχε δικαιοσύνη.

καὶ ἂν εἰς τὴν Χώραν τῶν ἡρωισμῶν ἐτιμῶντο πάν-
τοτε οἱ ἥρωες. Αὐτὸς ὁμῶς φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ
κλῆρος τῶν ἀγωνιστῶν. Ἡ ἐγκατάλειψις. Τὸ κώνει-
ον. Ὁ Γουδῆς ὑπέμεινε τὸ μαρτύριον μὲ ἥρεμον
καρτερίαν. Ἔως οὗ τοῦ 1955, διὰ λόγους πλέον
ἠθικῆς τάξεως, τοῦ ἀνετέθη τὸ ὑψηλὸν λειτούργημα
τοῦ Νομάρχου. Ὑπηρετήσεν εἰς Κοζάνην, εἰς Κε-
φλληνίαν καὶ τελευταίως εἰς Θεσπρωτίαν. Ὁ Γ.
Γουδῆς καὶ τὸ λειτούργημα αὐτὸ τοῦ ἀνωτέρου κρα-
τικοῦ λειτουργοῦ τὸ ἐκράτησεν εἰς ὑψηλὴν στά-
θμην. Εἰργάσθη μὲ ἀκαταπύνητον δραστηριότητα. Ὅ-
λοι οἱ χυμοὶ τῆς ζωῆς του προσεφέρθησαν εἰς τὸν
βωμὸν τοῦ καθήκοντος. Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν Θε-
ὸν ἐξεδηλοῦτο ποικιλοτρόπως. Αἱ δουλίαι του πρὸς
τὸν Λαόν, τὸν μεγάλον ἀλλὰ πονεμένον αὐτὸν Λα-
όν—καὶ ἦσαν ἀμέτρητοι αὐταὶ αἱ δουλίαι—ἦσαν
συνθήματα καὶ κανὼν ἠθικοῦ βίου. Καὶ ὅταν ἠσθέ-
νησεν ἀπὸ καρδιακὴν ἀνωμαλίαν καὶ οἱ θεράποντες
ἰατροὶ τοῦ συνέστησαν περιορισμὸν τῶν κόπων καὶ
τῶν ταλαιπωριῶν, δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς ἀκούσῃ. Ἡ
λαμπάδα τοῦ καθήκοντος ἤθελε νὰ σβῆσῃ εἰς τὰ χέ-
ρια του μαζί μὲ τὴν ζωὴν. Ὁ θάνατος τὸν εὗρεν ὀρ-
θὸν εἰς τὴν ἑπαλξιν. Πράγματι ὑπῆρξε θῆμα τῆς ὑ-
πηρεσίας του πρὸς τὴν Πατρίδα. Ἄλλ' ἐκούσιον θο-
μα. Ὁ ἴδιος τὸ ἐπέδωξε. Σήμερον εἶναι ἐνώπιόν μας
νεκρός.

Ἄλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σημειώσω ὅτι οἱ δημιουρ-
γοί, οἱ ὀδοῦχοι δὲν ἀποθνήσκουν Ἄφινουν εἰς τὴν
ἄμμον τῆς ζωῆς ἔκτυπα τὰ ἴχνη τοῦ μεγάλου των
βήματος. Κανένας ἄνεμος, καμμία ἀνθρωπίνη μικρό-
της, καμμία πλημμύρα κακότητος δὲν ἔμπορεῖ νὰ
ἀπαλείψῃ τὰ ἴχνη αὐτά. Τὰ διατηρεῖ ὁ Θεὸς εἰς
δειγμα πολλῶν, Καὶ εἰς πείσμα ἴσως μερικῶν. Ὁ

Γ. Γουδής υπήρξε μία φυσιογνωμία έκρηκτική. Ἐμπορῆι νὰ εἶχε καὶ τὰς ὑπερβολὰς του. Καὶ τὰς εἶχε. Ἄλλ' ὀρθῶς ἐλέχθη ὅτι, συνήθως, τὰ ἐλαττώματά μας εἶναι αὐτὰ αἰ ἀρεταὶ μας εἰς βαθμὸν ὑπερβολῆς. Καὶ ὁ Γουδής εἶχε μέσα του ἕνα ἡφαίστειον. Ἦτο νευρώδης καὶ βιαστικός. Ἐβιάζετο νὰ ἴδῃ τὴν ἀνατόλῃν τῆς νέας ζωῆς. Ἰσῶς ὅμως εἶχε λησμονήσει ὅτι τῆς ἀνάτολῆς προηγείται ἡ περίοδος τῆς πνευματικῆς νυκτός. Ὁ πόθος του τὸν ὠδηγοῦσεν εἰς ἀλμάτα καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν ἄνθρωπον τὸν ἔπαιρνε εἰς τίς χώρας τῆς ἠθικῆς ὁμορφίας. Ὁ Γουδής καὶ ὅταν ἀκόμη ἐλοιμάτο, ὠραματίζετο. Ἄλλα λάθη του ἀνθρώπινα, ποῦ θὰ εἶχε, τὰ γνωρίζει μόνον ὁ Θεός. Καὶ ἐκεῖνος πάλιν μόνον δικαιοῦται νὰ κρίνῃ.

Εἰς μίαν ἐποχὴν ὀλιστικῆς πνοῆς καὶ φιλοτομαρισμοῦ εἰς μίαν ἐποχὴν κλονισμοῦ τῶν ἀρετῶν τῆς εὐλικρινείας, τῆς καλωσύνης, τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀξιοπρεπείας, τῆς ψυχικῆς ἀνωτερότητος, ὅπως ἡ ἐποχὴ μας, ἡ προσωπικότης τοῦ Γ. Γουδῆ μᾶς διδὲι ὑψηλὰ διδάγματα. Ἠγάπησεν τὸν Θεὸν μὲ θερμότητα καὶ τὴν Ἑλλάδα μὲ ζέσιν. Καὶ ἀπέθανεν ἀγαπῶντας. Δι' αὐτὸν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐκεῖνο ποῦ ἐλέχθη: Εἰς τὴν ζωὴν τὸ ἰδανικώτερον εἶναι: «Νὰ εἶσαι καλός, νὰ κἀνῆς τὸ καλὸ καὶ νὰ πεθαίνῃς». Καὶ ὁ Γεώργιος Γουδῆς υπήρξε καλός. Ἐκαμε τὸ καλὸ. Καὶ ἀπέθανεν ἀγαπῶντας. Ἄφησεν ἔτσι εἰς τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰ δύο του παιδιὰ, μαζί μὲ τὸ ὄνομά του καὶ μίαν τεραστίαν περιουσίαν: Τὸ ἦθος του. Τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς του. Εἶναι μία πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἀντλοῦν διδά-

γματα διὰ τὴν μετεπειτα ζωὴν των. Εἶναι μία δεξαμενὴ ἀναβαπτισμοῦ, εἰς τὴν ὅποίαν θὰ δύνανται νὰ λούωνται ὅταν ἡ κοινωγία θὰ ζητῆ νὰ μολύνῃ τὸν ψυχικὸν των κόσμον. Ἐὰν διὰ τὰ Ἰδανικὰ ἀξιζῆ κανεὶς νὰ θυσιάσεται, τότε τὰ παιδιὰ του δὲν θὰ χρειασθῆ νὰ ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ἔξω. Θὰ ἔχουν τὴν ἐπικύρωσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰδίας των οἰκογενείας. Δηλαδή εἰς τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς των.

Ἄλλ' ὁ Γ. Γουδῆς ἄφησε καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς παλαιούς του προσκόπους ἐξαιρετὰ διδάγματα, τὰ ὅποια δὲν θὰ λησμονήσωμεν ποτέ. Πολλοί, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ὅλοι, ὅ τι ἔχομεν τὸ ὀφείλομεν, κυρίως, ἀνθρωπίνως, εἰς ἐκεῖνον. Καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ Ἰδανικὰ. Καὶ τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ τὸν πόθον τοῦ καλοῦ. Καὶ τὰ βιώματα τῆς ἀρετῆς. Αὐτὸς μᾶς τὰ ἐφύτευσεν. Ἄν δὲν ἐγίναμεν καλλίτεροι, δὲν πταίει ἐκεῖνος. Τὸ λάθος εἶναι ἰδικόν μας.

Ἡμικορεῖς, σεβαστέ μας τροφὸς ὄτα, νὰ κοιμηθῆς τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου. Δὲν ὠκοδόμησες εἰς τὴν ἄρμονον. Δὲν ἔτρεξες εἰς κενόν. Δὲν ἐκοπίασες ἐπὶ ματαίῳ. Διὰ τὴν Βέρριαν ὑπῆρξες ὁ πρωτοπόρος καὶ ὁ καλλιεργητὴς τῆς Χριστιανικῆς Ἰδέας. Διὰ τὴν ζωὴν των νέων κατέστης ὁ φορεὺς καὶ ὁ θεμελιωτὴς τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου. Θὰ ἠθέλομεν ἀκόμη νὰ ζήσης. Ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι λυπούμεθα, ὅταν οἱ ἡγέται ἀποθνήσκουν εἰς τὸ 58 των χρόνια. Ἄλλὰ καὶ ἄλλοι μεγάλοι σμιλευταὶ καὶ σκαπανεῖς τῆς συγχρόνου Χριστιανικῆς Ἑλλάδος ἔστι, ἔνωρῖς, καὶ αὐτοὶ ἀπέθανον. Ὁ Θεὸς ἔχει διαφορετικὰ κριτήρια ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Δὲν μετᾷ τὰ χρόνια τῆς ζωῆς μας. Τὰ ζυγίζει. Καὶ τὰ 58 χρόνια τοῦ Γ. Γουδῆ ὑπῆρξαν πλοῦσια καὶ μεστωμένα. Τί νὰ τὰ κάμη κανεὶς τὰ πολλὰ ὅταν εἶναι στεῖρα καὶ ἄγονα! Τί

νά τὰ κάμη!

Ἄλλοι τώρα θά συνεχίσουν τὸν ὠραῖον ἀγῶνα του. Ἄλλοι θά γίνουν οἱ εὐσταθεῖς σηματοφόροι, οἱ ἀκέραιοι λαμπροδηφόροι. Σημαῖα τῶν καὶ λαμπάδα τῶν τὸ καθήκον, ἡ ἀρετὴ, ἡ προσφορὰ θυσιῶν, συνθήματα ποῦ εὐτυχῶς δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν καιροσκοπὸν ἐποχὴν μας. Ἄν ἔλειπαν, θά εἶχε τὸ πᾶν ἀποθάνει. Καὶ ὁ Γ. Γουδῆς ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς πρώτους σηματοφόρους καὶ λαμπροδηφόρους εἰς ἀληθείας καὶ τοῦ καθήκοντος. Ἀπέθανε κρατώντας τὴν λαμπάδα ἀνημμένην. Ἀπέθανεν ὑψώνοντας ἡγεμονικὰ τῶν Ἰδανικῶν τὴν σημαίαν. Δὲν ἐπρόδωσε τὸν ἀγῶνα. Δι' αὐτὸ καὶ θά στεφανωθῆ. Θά στεφανωθῆ ἀπὸ τὸν Κύριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου μὲ τὸ στεφάνι, ποῦ προσφέρεται μόνον εἰς θεοὺς ἀγωνίζονται καὶ νικοῦν. Ὅπως ὁ Γ. Γουδῆς!

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀδελφέ καὶ πατέρα, καὶ προστάτα καὶ ὁδηγὲ τῶν παιδικῶν μας χρόνων!

Αἰωνία σου ἡ μνήμη!

Ἄρχιμ. Γ. ΠΑΥΛΙΔΗΣ

(Ἱεροκήρυξ Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ο ΤΥΠΟΣ ΒΕΡΟΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ Γ. ΓΟΥΔΗ

Ο "ΘΑΡΡΑΛΕΟΣ",

ΘΑΝΑΤΟΙ

Ἄπεβίωσεν ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος, ὁ Νομάρχης Θεσπρωτίας Γ. Γουδῆς.

Θρηνοῦμεν τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ ἐκλεκτοῦ συμπολίτου μας καὶ ἐκφράζομεν τὴν βαθεῖαν θλίψιν μας στὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειάν του.

Η «ΝΙΚΗ»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΟΥΔΗΣ

ΜΙΑ ΜΟΡΦΗ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

Ἐκλείσῃ τὰ μάτια του κι' ἔφυγε γιὰ πάντα, ταξιδευτῆς δίχως ἐλπίδα γυρισμοῦ ὁ ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΟΥΔΗΣ.

Γέννημα τῆς Βέροιας, ὁ Γουδῆς, φτωχὸ παιδί, ξεπεταροῦδι λαϊκῆς βεραιώτικης οἰκογένειας, σπούδασε μοχθώντας... Μόνος του δημιουργήθηκε, περνώντας γόνιμα ἀπὸ τὸ σκαλοπάτι τοῦ Δημοτικοῦ, στὸ πλατύσκαλο τοῦ Γυμνασίου κι' ἀπ' ἐκεῖ, ἀνεβαίνοντας μ' ἀγῶνες καὶ προσωπικὲς θυσίες, τίς μαρμάρινες σκάλες τοῦ Πανεπιστημίου...

Νέος δικηγόρος πιά, γεμᾶτος φιλοξία κι' ὄνειρα ρίζωσε, ποῦ ἄλλοῦ; στὴ γενέτειρά του, τὴν προπολεμικὴ Βέροια, τὴ συμμαζεμένη παλινά πολιτεία, μὲ τὰ στενά καλντερίμια τῆς, μὲ τὰ σπίτια τῆς τὰ στριμωγμένα, σὰν ἀπὸ συστολὴ καὶ σὰν ἀπὸ φόβο πλάϊ τῶνα στ' ἄλλο καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς, ποῦ μοχθούσανε φιλότιμα ὀλημερίς, συγκεντρώνανε σιωπηλά καὶ δίχως κομπασμὸ τὴν πλοῦσια σοδειὰ τοῦ μόχθου τους κι' ὁμαδικὰ ἐφησυχάζαι...

Σὲ τοῦτο τὸ κλασσικὸ ἐπαρχιώτικο κλίμα, ὁ Γιῶρ

γος Γουδης ήτανε μιὰ ζωηρή ανήσυχη νότα δημιουργικοῦ ένθουσιασμοῦ, ποῦ πάσχιζε νὰ σπάση τήν παγωμένη κρούστα τῆς κληρονομημένης ανίας...

Στάθηκε, ἐκεῖνα τὰ χρόνια, ὁ «όλος ὁ μαγνητικός, ποῦ γύρω του συνάχτηκαν οἱ ανήσυχοι νέοι, μάκι' ἀπό τοὺς παληοὺς ὕσους εἶχε ζεστάνει ὁ πληθωρικός ένθουσιασμός του.

Δημιούργησε τότε τὴ Χριστιανικὴ "Ένωση γιὰ τοὺς μεγάλους σημάδι τῆς θρησκευόμενης προσωπικότητάς του.

Δημιούργησε καὶ τὸν Προσκοπισμὸ γιὰ τοὺς νέους, ἄλλο φωτεινὸ σημάδι τοῦτο μιᾶς φιλοδοξίας ποῦ ἔσκυβε καὶ προχώροσε δημιουργικά σὲ βάθος...

Κι' οἱ δυὸ κινήσεις του εἶχανε έντονη τὴ σφραγίδα τῆς προσωπικῆς του ἔμπνευσης, τῆς δικῆς του ἐπιβολῆς...Κι' οἱ δυὸ κινήσεις γνωρίσανε μιὰν ανεπάντευη ἀκμή, μιὰν ἀπεθέωση θὰ λέγαμε, στὶς μέρες τοῦ Γιώργου Γουδῆ. "Ήτανε ὀπωσδήποτε γόνιμη καὶ δημιουργικὴ ἢ προσφορὰ τοῦ Γουδῆ στὴν προπολεμικὴ Βέροια. "Ιδιόιτερα στὴν διαπαιδαγώγηση καὶ τὸ ἠθοπλαστικὸ ξεδίπλωμα τῶν νέων, ποῦ βρέθηκαν κάτω ἀπὸ τὴ δικὴ του ἠθικοπνευματικὴ ἐπιρροή...

Θαρρῶ πῶς τοῦτο τὸ βεβαιώνει καὶ τ' ἀποδείχνει τὸ γεγονὸς πῶς οἱ πῶ πολλοὶ ἀπὸ κείνους, τοὺς πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο νέους, συνθέτουνε σήμερα ὅτι ἀποτελεῖ τὴν ποικιλώνυμη ἡγεσία τοῦ τόπου μας.

Στὸ διάστημα λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ τὸ 1940 χρημάτισε Δήμαρχος Βεροίας. Εἶχε τότε δραματισθῆ μιὰ φεγγόβολη αναγέννηση τῆς Βεροίας, ποῦ ὁ μακελάρης πόλεμος δὲν τὸ ἄφησε, ἀλλοίμονο, νὰ τὴν πραγματοποιήσει.

"Ήρθε κατόπιν ἡ συμφορὰ τῆς κατοχῆς ποῦ τὸν βρῆκε στὴ Μέση "Ανατολὴ κι' ἀπ' κεί κι' ὕστερα χάθηκε

κι' έσπασε τὸ πρωτὶνὸ στενὸ δέσιμό του μὲ τὴ Βέροια.

Δυὸ ἀποτυχημένες ἀπόπειρές του νὰ πολιτευθῆ, μετὰ τὸν πόλεμο, στὸ Νομὸ μας, ἐπιβεβαίωσαν ὀριστικὰ τὴν ἔκλειψή του ἀπὸ τὸ σύγχρονο Βεροιώτικο πολιτικὸ προσκῆνιο.

Διωρίστηκε τελευταῖα Νομάρχης κι' ἐκεῖ στὴν ἑκτέλεση τοῦ καθήκοντός του ἄφησε, χτυπημένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια, τὴ στερνὴ του πνοή...

"Ἢδη ὁ ἄνθρωπος ἔλειψε... Παραμένει ὅμως ζωντανὴ ἡ θύμησή του... Πλανιέται ἀκόμα, φνάμεσα σ' ὄσους τὸν γνώρισαν καὶ σ' ὄσους δέχτηκαν ἄμεσα τὴν ἐπιρροή του, ἢ σφριγηλὴ πνευματικὴ προσωπικότητά των πρώτων χρόνων τῆς δράσης του..."

Ἔιχε ἴσως σάν ἄνθρωπος ὁ ἰουδῆς καὶ τὶς ἀδύνατες πλευρές του, τὶς σκιές του, τὶς ἀνθρώπινες κι' ἀναπόφευχτες. Κατακρίθηκε γιὰ κάποιες εὐκόλες μεταπτώσεις του.... "Ἄλλοι ὑπογραμμίσανε μ' ἔμφαση τὸν ἐγωϊσμό του, πού τὸν εἶπανε ὑπερτραφικό. Κάποιες ἐκδηλώσεις του κατακρίθηκαν ἀπ' ἄλλους, γιὰ τὴν ἀπαράδεκτη ρηχότητά τους..." Ὅμως πάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ, τὰ πολὺ ἀνθρώπινα, γεγονὸς παραμένει κι' ὀλθήθεια ἀτράνταχτη, πὼς ἦτανε καμωμένος ὁ Γουδῆς ἀπὸ τὴ στόφα τοῦ ἡγέτη "Ἄλλο τὸ θέμα ἂν ἡ μοῖρα του πικρὴ ἀπὸ τὸ μεσουράνημά του κι' ὕστερα δὲν τὸν ἄφησε νὰ πετάξῃ, ἴσαμε τοὺς ψηλοὺς στόχους πού εἶχε σπεύσει, ἴσαμε κεῖ πού φάηκε ἀπὸ τὸ πρῶτο του ξεκίνημα πὼς μπόρρωσε κάποτε νὰ φτάσῃ.

"Ὅπως καὶ νᾶναι, ὄσοι ἀπὸ μᾶς τοὺς νεωτέρους γνώρισαν τὸν Γουδῆ, θὰ τὸν εὐγνωμονοῦμε πάντα γιὰτὶ στὰ πρῶτα, στὰ κρίσιμα χρόνια τῆς νεότητός μας, γέμισε τὴν διψασμένη παιδικὴ ψυχὴ μας, μὲ γόνιμους σκοποὺς ζωῆς καὶ μᾶς κέντρισε γιὰ βιολογικὰ ἀσταμάτητα πετάγματα..... Γ. ΤΣΑΛΕΡΑΣ

**ΑΠΕΒΙΩΣΕΝ Ο ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΟΥΔΗΣ
ΕΚΗΔΕΥΘΗ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΤΙΜΩΝ
Ο ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ Γ. ΠΑΥΛΙΔΗΣ ΕΞΗΡΕ
ΤΟ ΜΕΓΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ
Ο ΛΑΟΣ ΒΕΡΟΙΑΣ ΠΕΝΘΕΙ ΔΙΑ ΤΟ ΑΖΙΟΝ ΤΕΚΝΟΝ ΤΟΥ
ΚΑΤΕΤΕΘΗΣΑΝ ΔΕΚΑΔΕΣ ΣΤΕΦΑΝΩΝ**

Τὴν 10ην Ἰανουαρίου ἀπεβίωσεν εἰς Ἑγουμενίτσα ὁ Νομάρχης Θεσπρωτίας Γεώργιος Γουδῆς. Ἡ εἰδησις τοῦ θανάτου τοῦ εὐθὺς ὡς ἐγνώσθη, ἐλύπησε βιαιότατα τὸν λαὸν τῆς Βεροίας καὶ τοῦ Νομοῦ μας, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ Δήμου καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων τοῦ ἐξεδήλωσε τὸ βαρύντατον πένθος καὶ τὴν ἀπεριόριστον ἀγάπην του πρὸς τὸν ἐκλιπόντα κοινωνικὸν καὶ ἐθνικὸν ἐργάτην.
ΕΚΗΔΕΥΘΗ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Παρά τὴν ἐκδηλωθεῖσαν ἐπιθυμίαν τοῦ Δήμου Βεροίας, ὅπως ἡ κηδεῖα τοῦ Γεωργίου Γουδῆ γίνῃ εἰς Βέροϊαν δαπάναις τοῦ Δήμου, αὕτη ἐγένετο εἰς Ἀθήνας διότι ἦτο δυσχερὲς εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὴν οἰκογένειάν του νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδι ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Βέροϊαν ἀφοῦ προηγουμένως εἶχον διανύσει πλέον τῶν 70⁰ χ.λ.μ., μεταφέροντες τὴν σορὸν τοῦ μεγάλου νεκροῦ ἀπὸ Ἑγουμενίτσης εἰς Ἀθήνας.

Οὕτω τὴν Τρίτην 12 τρέχοντος καὶ ὥραν 11ην π.μ. εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Αἱ Νεκροταφείου Ἀθηνῶν ἐψάλη ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος καὶ τεσσάρων ἀρχιμανδριτῶν ἡ ἐπικήδειος δέησις. Ἀκολούθως ὠμίλησεν ὁ ἐκ Βεροίας ἀρχιμανδριτῆς καὶ διακεκριμένος ἱεροκλήρυς κ. Γ. Παυλίδης ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἔργου τοῦ Γ. Γουδῆ ἐξάρας τὰς μεγάλας ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερε οὗτος εἰς τὴν νεολαίαν τῆς Βεροίας καὶ τὸ ἔθνος. Ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησεν ὁ Γενικὸς Ἐπιθεωρητῆς

Νομαρχιών κ. Ἀβτζής ὅστις ἐξήρθε τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας τοῦ Γ. Γουδῆ κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1940 καὶ μετέπειτα εἰς Μ. Ἀνατολὴν ὅτε ὑπηρετεῖ εἰς τὸ Β. Ναυτικὸν μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιπλοιάρχου.

Κατόπιν προσεφώνησεν τὸν νεκρὸν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρίας Ἀθηνῶν, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου Προσκόπων Ἀθηνῶν, καὶ τέλος ὠμίλησεν ἐκ μέρους τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Βεροίας ὁ ἔγκριτος δικηγόρος Ἀθηνῶν κ. Κ. Τσαρπαλῆς.

Τὴν κηδεῖαν τοῦ μεγάλου Βεροιώως παρηκολούθησαν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Μακρῆς, ὁ π. ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ναύαρχος κ. Σακελλάριου, ὁ τ. Ὑπουργὸς καὶ βουλευτὴς κ. Μανιαδάκης ὁ τ. Ὑπουργὸς κ. Δραγοῦμης, ὁ στρατηγὸς κ. Μεσσηνόπουλος, οἱ βουλευταὶ κ.κ Δ. Χατζηδημητρίου, Κ. Παπαγεωργίου, Ἀθανασίου, Ζούγκας, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κ. Δ. Ζησόπουλος, οἱ Γενικοὶ ἐπιθεωρηταὶ Νομαρχιῶν κ.κ Καραμπότσος καὶ Ἀβτζής, ὁ Γενικὸς διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κ. Δεληγιάννης, οἱ κ.κ Θεόδωρος καὶ Θ. Λαναράς, ἀντιπροσωπεῖα ἐκ Βεροίας ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ Δ. Παπαδοπούλου Περιφερειακοῦ ἐφόρου, Ἀντ. Χατζηνικολάου δικηγόρου Εὐαγγέλου Γαλανοπούλου, Ἀλέκου Μουλαριτζῆ προέδρου Κοινότητος Ἀγκαθιάς, Κ. Μπιζάκη, Δ. Θεοδωροπούλου, Δ. Καρανίκα καθηγητοῦ, Β. Τσαμήτρου, Καρακώστα. Ἐπίσης παρηκολούθησαν τὴν κηδεῖαν οἱ ἐν Ἀθήναις Βεροιεῖς μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ κ.κ Βελτισίδης ἱατρός, Κ. Καρακωστής, Κ. Τσαρπαλῆς, Μ. Γούναρη, δικηγόρος ὁ κ. Θ. Παπαντωνίου, ὁ κ. Πράπας, Παπατζίκος κλπ.

ΚΑΤΕΤΕΘΗΣΑΝ ΔΕΚΑΔΕΣ ΣΤΕΦΑΝΩΝ

Κατέθεσαν εις τὸν μέγαν νεκρὸν στεφάνους ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν, ὁ Δῆμος Βεροίας, ὁ Γενικὸς Ἐφορὸς Προσκόπων, ἡ Χριστιανικὴ Ἐνωσις Βεροίας, ὁ Περιφερειακὸς Ἐφορὸς Προσκόπων Βεροίας, ὁ Ἱατρικὸς Σύλλογος, ὁ Δικηγορικὸς Σύλλογος Βεροίας, ἡ Κοινότης Φυτιᾶς, οἱ Παλαιοὶ Πρόσκοποι, ἡ Ἐνωσις Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν, ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος, ὁ Φαρμακευτικὸς Σύλλογος, ἡ Ἐθνικὴ Ἐταιρία, αἱ οἰκογένειαι Δ. Παπαδοπούλου, Ἰ. Ἰωακείμῃδου, Ἰ. Γιαμᾶ, Φ. Παπαδοπούλου καὶ Δημ. χατζηδημητρίου ἐκ Βεροίας. Ἐπίσης κατετέθησαν πολλοὶ ἄλλοι στέφανοι σωματείων καὶ φίλων τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν

ΤΑ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΩΝ ΒΕΡΟΙΑΣ

Οἱ φαρμακοποιοὶ Βεροίας συνελθόντες ἐκιάκτως ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ ἐκλεκτοῦ τέκνου τῆς Βεροίας, πρώην δημάρχου καὶ νομάρχου Θεσπρωτίας Γ. Γουδί, ἀπεφασίζουσιν:

1) Νὰ σταλῆ συλλυπητήριον τηλεγράφημα εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ.

2) Νὰ κατατεθῆ στέφανος ἐκ μέρους τῶν φαρμα.

κοπειών Βεροίας κατά την κηδείαν του.

3) Νά δημοσιευθῆ τὸ παρὸν εἰς μίαν ἑφημερίδα τῆς Θεσσαλονίκης

ΤΟΥ ΙΑΤΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ

Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ ἱατρικοῦ συλλόγου Βεροίας συνελθὼν ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλιαι τοῦ θανάτου τοῦ ἐκλεκτοῦ τέκνου τῆς Βεροίας πρώην Δημάρχου καὶ Νομάρχου Θεσπρωτίας Γεωργίου Γουδῆ, ἀποφασίζει:

1) Νά σταλῆ συλλυπητήριον τηλεγράφημα εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ. 2) Νά κατατεθῆ στέφανος ἐκ μέρους τοῦ συλλόγου κατὰ τὴν κηδείαν αὐτοῦ. 3) Νά δημοσιευθῆ τὸ παρὸν εἰς μίαν ἑφημερίδα τῆς Θεσσαλονίκης

ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου Βεροίας συνελθὼν ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλιαι τοῦ θανάτου τοῦ ἐκλεκτοῦ τέκνου τῆς Βεροίας καὶ μέλους τοῦ συλλόγου, πρώην Δημάρχου καὶ Νομάρχου Θεσπρωτίας Γεωργίου Γουδῆ, ἀποφασίζει:

1) Νά σταλῆ συλλυπητήριον τηλεγράφημα εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ. 2) Νά κατατεθῆ στέφανος ἐκ μέρους τοῦ συλλόγου κατὰ τὴν κηδείαν αὐτοῦ. 3) Νά κατατεθῆ εἰς μνήμην του τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχ. ὑπὲρ τοῦ γηροκομείου Βεροίας.

ΤΟ Δ. Σ. ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ

Βασιλείον τῆς Ἑλλάδος

Δῆμος Βεροίας

Ἄριθ. Πρωτ. 364

Ἐν Βεροίᾳ τῇ 11 Ἰανουαρίου 1960

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Βεροίας συναλεθὸν σήμερον τὴν 11ην Ἰανουαρίου 1960 καὶ πληροφορηθὲν τὸν ἀδόκητον θάνατον τοῦ διαπρεποῦς τέκνου Βεροίας, Γ. Γουδῆ, Νομάρχου, λαβὸν ὑπ' ὄψει διὰ τὸ μεταστάς διετέλεσεν ἐπὶ ἔτη Δήμαρχος Βεροίας προσεγγικῶν πολυσχιδεῖς καὶ ἀξιολόγους ἐθνικὰς καὶ κοινωφελεῖς ὑπηρεσίας εἰς τὴν πόλιν τῆς Βεροίας καὶ γενικώτερον εἰς τὸ Ἔθνος.

Ψηφίζει παμψηφεί:

1) Ἐκφράζει ἐπὶ τούτῳ τὴν βαθυτάτην αὐτοῦ δόξωσιν. 2) Νὰ ἐκφρασθῶσι τηλικῶς τὰ συλλυπητήρια τοῦ Δήμου Βεροιέων πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάτος. 3) Νὰ ἐπονομασθῇ ἡ ὁδὸς ἡ ἀρχομένη ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν πλάτανον καφενεῖον Σιταρᾶ ἕως οἰκίαν Ἀκρ. Ἀκριβοπούλου, εἰς ὁδὸν Γ. Γουδῆ. 4) Νὰ κατατεθῇ στέφανος εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ μεταστάτος. 5) Ν' ἀναρτηθῇ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν συνεδριάσεων τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου 6) Νὰ δημοσιευθῇ τὸ παρὸν ψήφισμα εἰς τὸν τύπον.

Ὁ Πρόεδρος. Ὁ Δήμαρχος. Τὰ Μέλη

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ

“Αν ή προσφορά μιᾶς ολόκληρης γενιᾶς τοῦ τόπου μας πρὸ ἑναν ἄνθρωπο ποὺ τὴν νοιάστηκε, τὴν πόνεσε, τὴν ὠδήγησε, ἔκλεισε μ’ ἕνα δάκρυ πάνω ἀπὸ τὸ νωπὸ μνημα του καὶ μὲ λίγα στεφάνια ποὺ τοποθέτησε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη της, πάνω στὸ ἑλαφρὸ Ἀττικὸ χῶμα ποὺ σκέπαυσε τὸν Γεώργιο Γουδῆ, ὅμως ἡ προσφορά αὐτοῦ τοῦ, τόσο πρόωρα ἀρπαγμένου ἀπὸ τὸν χάρο, ἀνθρώπου πρὸς τὴν γενιά αὐτὴ καὶ γενικώτερα πρὸς τὸν τόπον του δὲν ἔκλεισε, γιατί τὸ ἔργο του ζεῖ καὶ παραμένει σὰν πνευματικὴ παρακαταθήκη στὶς ψυχὲς αὐτῶν ποὺ γιὰ λίγο ἢ πολὺ τὸν πίστεψαν καὶ τὸν ἀκολούθησαν. “Ὅσο κι’ ἂν τὸ κύλισμα τοῦ «πανδαμάτορα» τράχυνε τὶς ἀπαλὲς παιδικὲς καὶ νεανικὲς προσκοπικὲς καρδιὲς καὶ ἔβαλε τὶς ἀνεξίτηλες σφραγίδες τῆς σκληράδας ποὺ σφυρηλατιέται στὸ ἀνήλεο ἀμόνι τῆς ζωῆς, ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ οβήση τὴν σπιθαμὴ ποὺ αὐτὸς ἀναψε κάποτε στὶς ἴδιες αὐτὲς παιδικὲς καρδιὲς. Γιατὶ πρῶτα ἀπ’ ὅλα ὁ Γ. Γουδῆς ὑπῆρξε ἕνας δάσκαλος καὶ ἕνας ὀδηγὸς τῶν νέων ποὺ μὲ πίστη, μ’ ἀγάπη, μὲ ζῆλο καὶ μ’ ἀνείπωτη στοργὴ καὶ αὐτοθυσίᾳ ἔδωσε τὸ καλλίτερο καὶ πλουσιώτερο κομμάτι τῆς ζωῆς του διὰ τὴν διαπαιδαγώγησίν τους. “Ὅσοι τὸν γνώρισαν καὶ τὸν ἔζησαν, τὸν ἀγάπησαν, γιατί σήμερα, ὕστερα ἀπο πολλὰ σκληρὰ καὶ ἀνώμαλα χρόνια ποὺ πέρασαν, ξέρουν πῶς τὸ καλ-

λίτερο μέρος τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ τους εἶναι τὸ χρεωστοῦν σ' αὐτὸν τὸν μεγάλο ἀλτρουϊστὴ καὶ ἰδεολόγο δάσκαλο. «Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπέροχον πάντων ἔμεναι» ἦταν τὸ ἔμβλημα καὶ βίωμά του σὰν προσκόπου καὶ σὰν ἀνθρώπου ποῦ μ' ὄλη τὴν δύναμι τῆς φλογερῆς του ψυχῆς προσπάθησε νὰ τὸ φυτέψῃ γιὰ μιὰ πλούσια καρποφορία στὶς παιδικὲς καρδιές, διδάσκοντας πρὶν 20 ὀλόκληρα χρόνια σ' αὐτοὺς ποῦ εὐτύχησαν νὰ τὸν πλησιάσουν καὶ νὰ συνδεθοῦν μαζί του.

17.2.30 «... Πρέπει νὰ ἐμφυτεύμεθα ὑπὸ τοῦ ἐνθέου ζήλου ὅλοι οἱ πρόσκοποι, ὅπως «ἀδελφός ὑπ' ἀδελφοῦ ὡς πόλις ἄχυρά» βυθίσωμεν τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον τῆς ἐνασχίσεως τῶν ἀρετῶν ἐκτελοῦντες τὸ καθήκον μας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀσχουσαν κοινωνίαν μας. Ἡ προσκοπικὴ οἰκογένειά μας εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποβῇ τὸ ταχύτερον ἐστὶα ἀγάπης, ἀγνόητος, εὐλαβείας. Μόνον οὕτω θὰ ἐπιδράσωμεν ἐν καιρῷ ἐπὶ τῆς κοινωνίας μας, ἡ ὁποία αἰμάσσει ὑπὸ τὰ πλήγματα τοῦ ἀτομικισμοῦ, τῆς ἐμπαθείας, τῆς ἰδιοτελείας».

14.8.31 «... Δὲν ὑπάρχει γλυκυτέρα ἀπόλαυσις διὰ τὸν ἄνθρωπον τὸν ἔχοντα ἐπίγνωσιν τοῦ προορισμοῦ του, ἀπὸ τὰ ρίγη τῆς συγκινήσεως τὰ ἱερά, ἅτινα δοκιμάζει οὗτος, ὅταν κάποια πληροφορία ἐσωτερικῆ τὸν βεβαιώνει περὶ τῆς γλυκείας βουλής τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν κάμῃ τέκνον Αὐτοῦ κατὰ χάριν».

30.8.31 «... Προσπαθήσατε ν' ἀναπτύξετε ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἐν τῷ Σχολείῳ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ διαγωγὴν καὶ συμπεριφορὰν σύμφωνον πρὸς τὴν ζωὴν τῆς κατασκηνώσεώς μας, ἥτις διείπετο ὑπὸ τῶν ἀρχῶν

τοῦ πρέποντος καὶ τοῦ ὀρθοῦ, βάσει τῶν ὑποδείξεων τῆς θρησκείας, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς πείρας. Ἀγωνισθῆτε μὲ ὑπομονὴν νὰ ἐφαρμόσητε τὴν ζωὴν αὐτὴν, παραδειγματίζοντες καὶ ἐλκύοντες τοὺς οἰκείου σας εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἀγάπης, τῆς αὐτοθυσίας, τῆς βοηθείας τοῦ πληθίου πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς στερήσεις. Ἀγωνισθῆτε ἀνεκδοτῶς ὑπὲρ τοῦ ἐσωτερικοῦ καταρτισμοῦ σας, πολεμοῦντες τὸν ἐγωϊσμόν σας, τὰς κρυφινολίας σας, τὰς ἰδιοτελείας καὶ τὸν ἀτομικισμόν σας, οἰκοδομοῦντες ἐν ἑαυτοῖς τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἀνυπόκριτον ἀγάπην ἐν γένει...».

16.8.32 «... Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διακάως ἐπιθυμῶ εἶναι νὰ σὰς ἴδω κάτω εἰς τὴν πόλιν θερμοῦς κήρυκας τῶν ἀρχῶν τῆς ἀγάπης, τῆς αὐτοθυσίας, τῆς ἀνιδιοτελείας, δηλαδὴ φορεῖς τῆς προσκοπικῆς μετ' ἰδεολογίας, ἢ ὅποια εἶναι ταῦτ' αὐτὸ ὁ χριστιανικὸς πολιτισμὸς. Ἐπιδιώξατέ το μὲ ὑπομονὴν, μὴ ὑποχωροῦντες οὔτε εἰς τὰς κρίσεις τοῦ κόσμου, οὔτε εἰς τὰς ἐφ' ἀμαρτίας κλίσεις, αἵτινες ἐκ νεότητος παρακίνοῦν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν καταστροφὴν..».

1.3.33 «Ἡ Τοπικὴ Ἐφορὰ Προσκόπων προσηπάθησε νὰ λάβῃ κατὰ τὸ τριετὲς διάστημα τῆς λειτουργίας της, μέτρα πρόσφορα νὰ ὑποβοηθήσουν τὴν σωματικὴν διάπλασιν τῶν προσκόπων, ἀλλὰ πρὸ πάντων ν' ἀναπτύξουν καὶ νὰ μορφώσουν αὐτοὺς ἠθικὸ-πνευματικῶς, ὥστε οὔτοι ὀρεγόμενοι καὶ λογιζόμενοι «ἴσα ἀληθῆ, ἴσα σεμνά, ἴσα δίκαια, ἴσα εὐφημα» εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος» καὶ ἀναπτύσσον-

τες μάλλον έσωτερικήν ζωήν, κυριαρχούντες έφ' έαυ-
τών να κατασιώσι: «τέλειοι, όλόκληροι, έν μηδεν
λειπόμενοι», έτοιμοι συνεπώς κατά την προσκοπικήν
ύπόσχεσίν των να έκτελούν τό καθήκον των πρός
τόν Θεόν και τήν πατρίδα, να βοηθοyn πάντα άξιον
βοηθείας εις τε τήν σφαιραν των ήθικοπνευματικών
έλλείψεων και τήν των υλικών άναγκών και να έ-
φαρμόζουν πιστώς τόν νόμον των Προσκόπων ό ό-
ποιός είναι ταυτ' αυτό ό νόμος του Θεού..»

Ι. Σ. Ι.

Ο 'ΦΡΟΥΡΟΣ ΤΗΣ ΗΜΑΘΙΑΣ,

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΡΟΜΑΝΤΙΚΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΕΞΕΛΙΠΕΝ
ΜΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΙΜΑΣ ΕΚΗΔΕΥΘΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ
ΤΟ ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΤΕΚΝΟΝ ΤΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΟΥΔΗΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΣΤΑΝΤΟΣ

Τήν παρελθούσαν Τρίτην και ώραν 11ην π. μ. έγέ-
νετο έκ του Α! Νεκροταφείου 'Αθηνών ή κηδεία του
άειμνήστου Γεωργίου Γουδη, Νομάρχου Θεσπρωτίας,
έκλεκτου τέκνου της πόλεώς μας.

— Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσπλονικῆς κ. Παντελεήμονος.

— Τὸν ἐπικήδειον λόγον ἐξεφώνησαν:

— 1) Ὁ Ἱεροκῆρυξ Ἀθηνῶν, Ἀρχιμανδρίτης κ. Γ. Παυλίδης, καταγόμενος ἐκ Βεροίας.

— Κατάπληξιν καὶ συγκίνησιν προεκάλεσεν ὁ μεστός περιεχομένου καὶ ἐννοιῶν λόγος τοῦ χειμαρρώδους τοῦ ὅτι οὗ ρήτορος, ὁποῖος ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς νέους, σήμερον ἐκλεκτοὺς ἐπιστήμονας τῆς πόλεώς μας, οἱ ὅποιοι ὀφείλουσαν τὴν ἐξέλιξιν τοὺς κατὰ πολὺ, εἰς τὶς νοθεσίαις καὶ τὶς κατευθύνσεις τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου. Ὁ κ. Παυλίδης εἶπεν σχετικῶς «εἶμαι καὶ ἐγὼ πνευματικὸν τέκνον τοῦ Γεωργίου Γουδῆ», ἐστιγματίσεν δὲ τὴν κοινωνίαν καὶ πολιτείαν, διότι ἐπανελημμένως ἐπύκρναν ἕναν ὄνειροπῶλον ἀγωνιστὴν, αὐτοδημιούργητον, μὲ τὸ αἰτιολογικόν, ὅτι εἶναι ἀνίκανος νὰ ζήσῃ. Ἰκανὸς αὐτότε, σ' ἕναν κόσμον ἀνικάνων.

— 2) Τὸν λόγον, ἐν συνεχείᾳ, ἔλαβεν ὁ ἐπιθεωρητὴς Νομαρχιῶν, κ. Ἀβτζῆς, ὁ ὁποῖος ἐξῆρε ἐπίσης τὴν ἐξαίρετον προσωπικότητα τοῦ μεταστάντος.

— 3) Ὁμίλησαν, ἀκόμη, ἐκπρόσωπος τοῦ Σώματος Ἑλλήνων Προσκόπων, τῆς Ἐθνικῆς Ἐταιρίας, ὁ δικηγόρος τῶν Ἀθηνῶν πρῶην Βεροίας κ. Ἰσαπαρλῆς, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Βεροίας.

— Ἦσαν παρόντες εἰς τὴν κηδεῖαν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Μακρῆς, ὁ Βουλευτὴς κ. Δ. Χατζηδημητρίου, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι βουλευταὶ κα

πολιτεύεται και ό επί τούτου μεταβάς Περιφ. Έφο-
ρος Προσκόπων καθηγητής κ. Δ. Παπαδόπουλος.

— Έντύπωσιν προεκάλεσεν τό γεγονός, ότι πολλοί
Βεριοίτες, πού εύρίσκοντο δι' έργασίας εις τήν Άθή-
ναν παρευρέθησαν εις τήν κηδεϊαν και έλαβαν μέ-
ρος εις τίς τελευταίες έκδηλώσεις πρός τιμήν τοϋ ά-
ειμνήστου, ένώ πολλοί σύλλογοι και ό Δήμος εξέδω-
καν ψηφίσματα.

— Ένδεικτικόν τής αγάπης και έκτιμήσεως, πού έ
τρεφεν ό λαός τής Βεροίας δια τόν μεταστάντα ει-
ναι τό γεγονός, ότι καιτοι έκηδεύθη μακράν τής γε-
νετεϊρας του, κατετέθησαν, έν τούτοις 19 στέφανοι
έκ των όποϊων 14 προήρχοντο από τήν Βεροϊαν, Γ-
σως ώς έκδήλωσις μετανοϊας πρός τό υπέρχον, αύ-
τοδημιούργητον τέκνον της, πού όταν ζούσεν δέν τό
έτιμησεν δσον έπρεπε και τοϋ όποϊου τήν άξίαν δέν
ειχεν συνειδητοποιήσει. Αύτη εϊναι ή μοϊρα των με-
γάλων: Νά ταλαιπωροϋνται εις τήν ζωήν και νά
προκαλοϋν πόνον και κενόν, όταν λείπουν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

—Νεολαία! Ἔχασες ἀκόμη μιὰ ἐλπίδα. Ἕνας ὀνειροπόλος, δάσκαλός σου σ' ἄφησε χτυπημένος στὴν καρδιά.

—Καὶ μόνο στὴν καρδιά μ' ἔορθε νὰ χτυπηθῆ διὰτὶ ἀπὸ μιὰ παιδική, ρομαντική, ποιητικὴ καρδιά ξεκίνοσε ἡ μεγάλη δύναμη, ποὺ ἔπαιρνε τὴν μορφή ἐκδηλώσεων ἑνὸς δυνατοῦ πνεύματος.

—Ἄν εἶχε δίκαιο ὁ Πολύβιος, δταν σημείωνε τὸν Φιλοπόλεμον σὰν τελευταῖον Ἕλληνα, μήπως θὰ εἶχαμε τὸ τραγικὸ δικαίωμα νὰ ἀποκαλέσωμεν τὸν Γεώργιον Γουδῆν τελευταῖον ἀκέραιον αὐτοδημιουργητὸν ἀγωνιστὴν;

—Ὁ Γεώργιος Γουδῆς ἐγεννήθη εἰς Βέροιαν τὸ 1903, καταγόμενος ἀπὸ τὴν «Φυτιά». Τὸ 1929 ἐγένετο Δικηγόρος εἰς τὴν πόλιν μας. Τὸ 1930 διωρίσθη Δήμαρχος Βεροίας. Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1941 τὸν εὗροσκομεν εἰς Κρήτην καὶ τὸν Μάιον τοῦ 1941 εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ὑπηρετήσῃ ὡς Δικαστικὸς τοῦ Β.Ν., Διευθυντὴς τῆς Ναυτικῆς Δικαιοσύνης τοῦ Ὑπουργείου Ναυτικῶν καὶ Βασιλικὸς ἐπιτροπὸς τοῦ Ἐκτάκτου Ναυτοδικείου.

—Τὸ 1947 ἕως τὸ 1952 ὑπηρετήσεν εἰς τὴν Ναυτικὴν Δικαιοσύνην, παραιτηθεὶς τὸ 1953 μὲ βαθμὸν Ἀντιπλοιάρχου.

—Τὸ 1955 ὑπηρετήσεν ὡς Νομάρχης Κοζάνης, τὸ 1958 εἰς Κεφαλληνίαν καὶ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1959 εἰς Θεσπρωτίαν, μέχρι προχθὲς ποῦ ἀπέθαιεν.

—Εἰς τὸν Γ. Γουδίην, ὀφείλεται ἡ ἴδρυσις τῆς «Σχολῆς στελεχῶν» (1929) τῶν Προσκόπων, τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως «Ἀπόστολος Παῦλος» εἰς τὴν Βέροιαν καὶ κατηχητικῶν εἰς Αἴγυπτον. Ἦτο ἐντελῶς αὐτοδημιούργητος, σπουδάσας ἐπὶ 15 καὶ πλέον ἔτη, συνεχῶς ἐργαζόμενος.

—Ἐγραψεν περὶ τὰ δέκα πολυτόμα ἔργα ἐκ τῶν ὁποίων «Ἑλλάς κατὰ τὸν Βον Παγκόσμιον Πόλεμον» ἔκαμεν ἀρίστην ἐντύπωσιν, τὸσον διὰ τὸν ὄγκον τοῦ (935 σελίδες), ὅσον καὶ διὰ τὴν γλάφυρότητα τῆς συγγραφῆς καὶ τοῦ περιεχομένου. Ἐπίσης σπουδαῖον εἶναι: «Ἡ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἑλληνικότης τῆς Μακεδονίας», τόμοι δύο, σελ. 805 κτλ.

—Ἐκεῖνο, ὅμως, ποῦ ἐχαρακτήριζεν τὸν ἐκλιπόντα ἦταν τὸ ἦθος καὶ ἡ ἀγωνιστικὴ του διάθεσις. Εἶναι δύσκολον, εἰς τὴν ἐποχὴν μας, εἰδικώτερα, ἕνας ὄρφανός, πτωχός, αὐτοδημιούργητος, νὰ ἀναδειχθῆ διατηρῶντας συγχρόνως καὶ τίς ἀρχές του. Ὁ πόνοσ καὶ ἡ συνεχὴς ἀπογοήτευσις τὸν συνοδεῦουν, ἰδίως δταν παρουσιάζωνται ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι τόσα ὀφείλουσ σ' αὐτὸν καὶ τὸν λυποῦν ἀπὸ ἐγῶκεν.

τρισμό και φιλοδοξία.

—Ένας αυτόδημιούργητος άνθρωπος κατώρθωσε όχι μόνον ο ίδιος να διακριθῆ, ἀλλὰ και μίτης μεγάλης Ὀμάδος νέων να γίνῃ ὁ «Δάσκαλος». Σέ χρόνους, πού ἡ ἀξία τῶν ἀνθρώπων κρίνεται ἀναλόγως τῆς θέσεως και τοῦ χρήματος, πού ἔδιαθέτουν ἢ μᾶλλον ἀρπάζουν, κατώρθωσε ὁ ἀειμνήστos γκρεμίζοντας «τά εἰωθότα» να διακριθῆ με μόνα ἐφόδια και στολίδια μιᾶ ὑπέροχη προσωπικότητα, πού ἦταν συνισταμένη δυὸ δυνάμεων, τῆς μεγαλωσύνης τῆς καρδιάς του και τοῦ δυναμισμού, τῆς δημιουργικότητος τοῦ πνεύματός του.

—Νά, ἕνα παράδειγμα διὰ τοὺς σημερινούς νέους, πού ξεθεύουν—οἱ περισσότεροι—τὴν ζωὴν τους σὲ ἀπασχολήσεις, χωρὶς περιεχόμενο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΧΙΟΝΙΔΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΓΟΥΔΗΣ

Ο ΕΜΠΝΕΥΣΙΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΠΟΛΗΓΕΤΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΘΕΜΕΛΗ ΛΑΖΑΡΟΥ ΘΕΜΕΛΗ

—'Ο Γεώργιος Κ. Γουδης πιά δέν ζη! 'Εί καρδιά του ποῦ εἶχε δώσει τόσον ζώντανόν και τόσον γόνιμον ἰὸν παλμόν τῆς ἀναδημιουργίας δέν πάλλει πλέον. Μέρους τώρα κλαῖμε τὸν χαμό του

—«Σᾶν βγῶ στήν σύνταξι στήν βέροια πάλιν θά ἐγκάτασταθῶ.. ἐκεῖ βρίσκω τὴν ἀληθινὴ χαρὰ και εὐτυχία».

—'Ομως ἄλλαι μὲν αἱ βουλαὶ ἀνθρώπων ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει. "Ἐτσι ἦταν γραφτό. Τώρα ἡ φιλόξενη 'Αττικὴ γῆ ἀπαλὰ—ἀπαλὰ τὸν σκεπάζει. "Ἰσως τώρα μὲ τὰ πτερὰ τῆς ψυχῆς του νὰ περιίπταται τῆς φιλτάτης του Πατρίδος.

—'Ημεῖς φίλοι του παλαιοὶ και συναγωνισταὶ εὐλαβικά, φανταστικά προσερχόμεθα εἰς τὸν νωπὸν τόφον του και ραῖνομεν αὐτὸν μὲ κλάδους ἀνθισμένης Βεροιώτικης ἀμυγδαλιάς.

—'Αλησμόνητε φίλε! Ἐλον τὸ πῶρ ποῦ μέσα σου εἶχες, Καὶ κάθε δύναμιν ψυχικὴν και σωματικὴν, γιὰ τὸ καλὸ τῆς κοινωνίας τῆς πατρίδος σου σπύταλα τὰ κατηνάλωσες. Θυμᾶσαι; Κάποτε ψηλά στίς πανύ.

ψηλες κορφές τοῦ ἀσπρομάλλη Ὀλύμπου ἀνέβηκε μία πελωρία καὶ πολυσύνθετη πολιτικὴ μορφή. Ὁ Ἰων Στεφάνου Δραγούμης! Καὶ ἀπὸ κεῖ ἀντικρύζοντας τὴν Μακεδονία του ἐσάλπισε μέσα ἀπὸ τὰ κατὰ βαθα τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς του τὸ πρῶτο ἐγερτήριο σάλπισμα.

—Μακεδόνες ἐγερθήτε. Τὸ σάλπισμα ἐκεῖνο ἀντιλάλησε ἀπὸ κεῖ ψηλά κ' ἔφθασε πέρα ὡς πέρα ἀνὰ τὸ Πανελλήνιο τὸ σκλαβωμένο καὶ μῆ. Καὶ ἡ Μακεδονία μας ὕστερα ἀπὸ ἀγῶνας σκληροῦς καὶ αἱματηροῦς ἐνώθηκε καὶ σφιχταγκαλιάσθηκε μιὰ γιὰ πάντα μὲ τὴν μάννα τῆς Ἑλλάδα.

—Τίς ἰδέες τὰ διδάγματα, τὰ συγγράμματα ἐκείνου τοῦ μεγάλου, κτήματα ἀναφαίρετα τὰ ἔκανες. Τὰ κλειδώσες, τὰ φώλιασες μέσα στὴν ψυχὴ σου, στὸ εἶναι σου.

—Κι' ὅσες φορές μιλοῦσες—μιλοῦσαμε γι' αὐτοὺς τοὺς πολῦτιμοὺς θησαυροὺς—μεθοῶσες κι' ἐννοιῶδες σαγήνη!

—Πόθος σου διακαῆς, βαθὺς ἦτο νὰ δημιουργήσης ἓνα θερμοκήπιο, ἓνα φυτώριο ἓνα δικό σου. Σχολεῖο. Κι' ὕστερα ἀπὸ προσπάθειες ἐτῶν καὶ ἀγῶνας ἀτρωτοὺς τὸ κατῶρθωσες. Ἐκεῖ φοίτησαν δεκάδες, ἑκατοντάδες νέοι καὶ φυλάχθηκαν ἀπὸ βαρυχειμωνιᾶς. Ἐκεῖ σφουρηλατήθηκαν χαρακτῆρες καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ξεπήδησαν στὴν Κοινωνία πρὸς κατὰ μέγιστον μέρος ἀπογελοῦν τὴν ἰθύνουσα τάξι.

—Τὸ ἔργο σου αὐτὸ εἶναι μεγάλο μαζί με ἄλλα.
Πρέπει νὰ αισθάνεσαι ἱκανοποίησι· ἐκέρδισες τὴν αἰ-
ωνία εὐγνωμοσύνη τῆς κοινωνίας ὀλάκερης. Ὑψη-
ξες πυξίδα ὁδηγὸς καὶ ἀκραιταπόνητος.

Βέροια Γεννάρης τοῦ 1960

ΘΕΜΕΛΗΣ ΛΑΖΑΡΟΥ ΘΕΜΕΛΗΣ

ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ